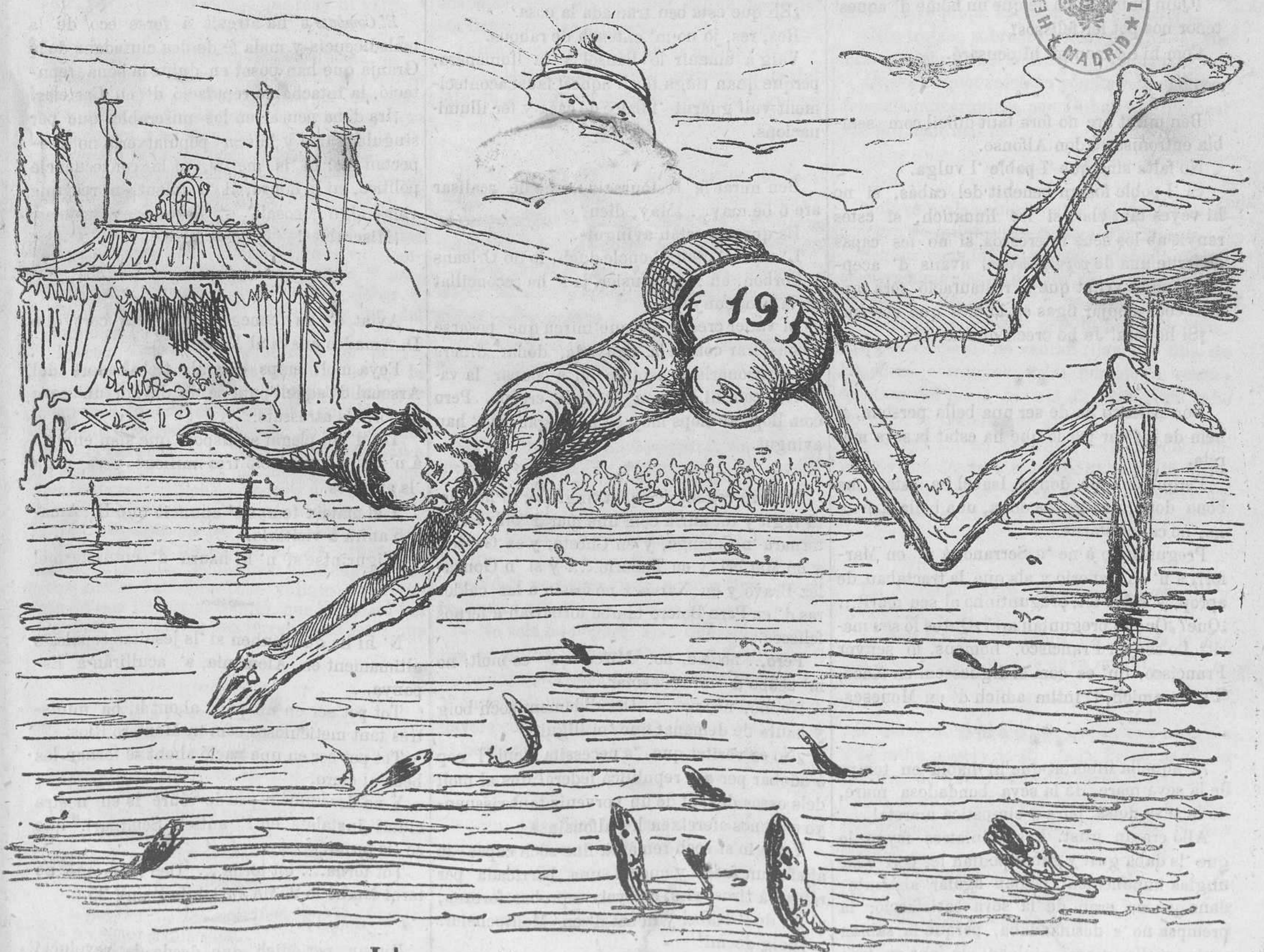

LA CAMPANA DE GRACIA.

PER BANYS..... A SANTANDER.

¡¡Llagosta!!..... ¡¡que belluga!!

¡CONMOUTE COR!

Y ben mirat ¿perque no hem de ser alfonsins?

Llegiu la *Epoca*, escoltéu als seus partidaris, y si no 'us poseu á plorar immediatament, si al bell punt no surten llágrimas á torrents y á rieradas dels vostres ulls, ja podeu dir que sou insensibles, que teniu lo cor de pedra, que no teniu fetje, que sou estoichs.

¿Ahont s' es vist no ser alfonsí?

* *

En primer lloch li donan una educació que fa 'l pes: una instrucció de ca 'l ample.

Segons un que l' ha vist fins sab parlar com los anechs.

¡Si 'l sentissin com diu *gulten morgen!* ¡Ay!

Y quan diu ab aquella gracia que fins comou: *wie befinden Sie sich?*... ¡Oh!

¿Que fas cor que no t' entussiasmas? ¿Que faig infelís de mi, que no 'm poso á cridar com un ximpe: ¡viva don Alfonso!...

Vaja, lector, si tampoch t' entussiasmas y si á mes ets cego, ja tens órdre de no mirar-me may mes la cara.

* *

¡Y té una disposició! ¡Y té un genit!

Fins contan que ha fugit tres cops d' estudi y que una vegada 's va barallar ab son pare.

¿Quin dubte hi ha de que un home d' aquest tenor nos pot fer felissos?

Com hi ha mon m' hi pensaré.

* *

Ben mirat are no fora tant difícil com sembla entronisar á don Alfonso.

No falta sino que 'l poble 'l vulga.

Si 'l poble fos un benehit del cabás, si no hi veyes tant clar, si fos llunatic, si estés renyit ab los seus interessos, si no fos capás de ferne una de *populo bárbaro* avans d' acceptarlo ¿no es vritat que la restauració fora tant fácil com menjar figas en lo mes que correm?

¡Si ho fora! Ja ho crech que ho fora.

* *

Don Alfonso ha de ser una bella persona, si hem de judicar per lo que ha estat la seva mareta.

Perque de que donya Isabel ha estat una bona dona, una guapa dona, una bella persona, no cal duptarne.

Preguntinho á ne 'n Serrano, á n' en Marfori, á n' en Tenorio y als que la tractaban de aprop, y sobre tot, preguntinho al seu marit... ¿Que? ¿Que'm preguntan are? ¿Qui'es lo seu marit? Lo senyor Francisco, homens, lo senyer Francisco, qu' es com si diguessem en Xacó, 'l gran amich, l' intim amich d' en Meneses.

* *

¡Y aquella llibertat que hi habia en temps de la seva mare, de la seva bondadosa mare, de la seva dolça, pura y simpática mareta!

Alló era un gust. Los ministros feyan lo que 'ls daba gust y gana; podian fer correr las unglas impunement; podian agafar als ciutadans que no eran de la seva satisfacció; la prempsa no 's desmandaba, perque la sabian tenir á rotllo; ningú piulaba; de tant en tant surtia un barco que, llauger com una fletxa,

s' encaminaba cap á Fernando Póo ó be cap á Filipinas; de quan en quan s' aixecaba un catafalch ó be 's formaba un cuadro de tropa... Vaja, alló era un Eden, un paradís, un cel en la terra....

Y alló tornaria; altra vegada tornaria á venir aquella felicitat... ¿Que fas, que fas cor que no t' entussiasmas?

¡Ah! Se coneix que no s' ha fet tanta ditxa pe 'l poble espanyol!

* *

Valia mes un bando d' en Gasset y una bofetada d' en Cheste que tot lo que puguem desitjar los republicans. Alló era un govern.

¿Se 'n recordan d' aquell bando de *los Peres y los Jaumes?*

¿Se 'n recordan dels fusellaments d' en Ventura y d' en Mas?

Vaja, qui recorda alló y no 's posa á cridar ¡viva don Alfonso! ó es republicá demagogo ó.... no ho sé lo que m' anaba á dir. Senyor, teniune la boca.

* *

Aixó si: pagan tant be com pegan. Are diuhen que fan anar l' or á dojo. Compran batallons qu' es un gust.

Sembla que ja ho tenen tot en marxa. Los que podian destorbar ó tenir compromisos, ja están deslligats d' ells.

Los uns prenen aigüas, los altres banys, altres navegan, altres están retirats á la vida privada... y aixís, d' aquet tenor, los partidaris de la *santa causa* obrarán sense que 'ls seus antichs confreres los destorbin lo mes minim.

¿Eh que está ben tramada la cosa?

Res, res, jo no m' entench de rahons.

Vaig á amanir lo llansol y la llumanera, perque quan tinga lloch aquest faust aconteciment vull guarni 'l balcó de casa y fer illuminacions.

* *

Ben mirat la restauració s' ha de realisar are ó be may... ¿May, dieu?

Es que are están avinguts.

L' oncle Anton, l' oncle duch, lo tio Orleans y Borbon, en Montpensier, ja s' ha reconciliat ab la seva cunyada.

Li va fer crespá, perque mireu que posarse á conspirar contra la cunyada, donar diners per destronarla y aspirar ell á ocupar la vacant... com hi ha mon es ferla crespá. Pero com llops ab llops may se mossegan, ja s' han avingut.

* *

Ell será regent d' aquet tinglado, lo noy será regit y tot anirá com una mar d' oli. Y fins tornarà 'n Calonge, y en Cheste, y en Gasset, y en Marfori, y en Tenorio.... y si 'n Gonzalez Bravo y en Narvaez no fossin á las calderas d' en Pere Botero també tornarian á feros felissos.

Pero... no, no, no. Mireu qu' es molt: no m' acabo d' entussiasmar.

No, no, no, no.... Decididament soch boig y hauré de defnanar que 'm lliguie.

¿No es veritat que 's necessita teni 'l cap á adobar per ser republicá federal fins al moll dels ossos devant de un porvenir tant rissuenyo com nos ofereixen los alfonsins?

Y vegin si soch rematat: fins soch capás de agafar un fusell y anar á una barricada per rebre á tiros, si s' atreueix á probar fortuna, al fill de l' Isabel y nebot d' en Montpensier.

¡Boig de mi!

A. Serra.

BATALLADAS.

Tots los nostres lectors estarán enterats de la infame calumnia que va ser objecte lo nostre amich y conseqüent republicá ciudadá Juan Tutau y la vindicació tant solemne y satisfactoria que ha obtingut.

Nos n' alegrem de tot cor, y per lo mateix que som los seus mes íntims amichs, callarém y no abusarém del seu triunfo.

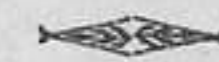
Sabém n' obstant y 'ns consta, que se están fent treballs titánichs per alguns, á fi d' enxiquí tant gran victoria.

Desitjém que no trobin cap ánima petita per servirlos d' instrument.

A n' al célebre hisendista Figuerola, se l' hi va á donar la créu de Maria Victoria.

Jo crech que millor l' hi estaria la créu en que 's troba clavat lo pais, desde 'l dia fatal en que ell vá encarregar-se del ' Hisenda Espanyola.

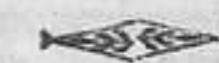
Ja 's preparan dos nous Tramvias: un que anirá á Sans, y un altre á Sant Andreu. Los resultats del de Gracia han fet obrir l' ull á l' empresa, y ara no voldrá que ningú vagi á la torre sense tramvia. Lo que desitjariam de l' empresa es que aconsellés més moderació als trompetés dels cotxes, que son capasos de aixordá al que tinga las orellas mes duras.

El *Combate* s' ha atreuit á ferse eco de la maledicencia y mala fé de dos ciutadans de la Granja que han posat en dubte la bona reputació, la intachable reputació d' en Castelar.

¡Ira dona pensar en los miserables que per singularisarse y buscar populatxeria no respectan res: ni 'ls mérits, ni la consecuencia política, ni la honra, ni 'l talent, ni res, que valga alguna cosa!

¡Miserables!

Aviat s' ha conegut que era cert que D. Amadeo anava al Ferrol.

Feya molt temps que als treballadors del Arsenal d' aquell punt se 'ls devian un cove de jornals atrassats.

Tot d' un plegat se disposa que sian enviats á n' aquella població tres milions pera pagá 'ls atrassos.

Y al mateix temps s' anuncia que D. Amadeo anirá á visitar-lo.

¡Figurintse si n' hi haurá d' entussiasme!

N' hi ha que diuhen si 'ls jesuitas espulsats ultimament en Alemania, s' aculliran á Espanya.

Tot pot ser en un pais ahont hi ha ministros tant meticulosos com 'n Montero Rios.

Tot pot ser en una nació ahont se tornan los bens al clero.

Y no desconfiém pas de véure 'ls en nostra ciutat instalats en l' antich Seminari. que se 'ls torna.

Tot torna... tot torna... Deu fassa que no torni també lo 25 de Juriol de l' any 35.

Diu un periódich que desde la revolució fins are, passan de tres mil las cessantias y

nombaments fets pera las nostras provincias de Ultramar.

Pera que 'l poble sápigia lo que aixó vol dir, tinga en compte que 'ls gastos de passatge y 'ls habers de dits empleats avants de desembarcar, se calculan en 22 mil rals per cad' un dels que van á Filipinas y 3.000 per cad' un dels que se 'n van á Cuba.

De modo que calculant que 'ls primers han ascencit á 800 s' han invertit en ells 17 milions 600 mil rals; y 6 milions, 600 mil en los restants, de manera que tot plegat forma un total de 24 milions 300 mil rals gastats miserablement.

¡Oh poble! ¡Xúpat los dits!

Tots los redactors de la *Tertulia*, periódich ministerial, desde 'l director al gacetiller, están empleats, y junts percibeixen de l' estat la suma de TRESSENTS VUYTANTA UN MIL RALS cad' any.

¡Oh poble! ¡Are xúpat los de l' altra mal!

La *Tertulia*, á pesar d' estar empleats tots sos redactors, surt sempre á l' hora, y en un tamanyo gran com avans.

Problema: ¿En que passen lo temps? los redactors ¿Cumplint en sos destinos ó fent lo periódich?

DIÁLECH. En un café. Un diu á un altre:

—Home: no sé entendre com hem simpatizat jo y vosté. Ja se ve, si per tot arreu tenim de trobarnos. Aquí al café, á la Rambla, al Tívoli... Home, dispensim, ¿en que s' ocupa vosté?

—Soch empleat del Govern Civil, en la secció administrativa á carrech de D. Fulano.

—¡Quina casualitat! Jo també 'n soch. Sembla impossible, que no 'ns hi haguém vist. Es á dir, vosté deu fer com jo que may hi vaig.

Lo meeting del Teatro de la Zarzuela, al finalisar, quan encara no hi habian dos centas personas, varen acordar, no pas per unánimitat (puesto que molts varen demanar la paraula en contra y no varen ser atesos) que 's disolguessin lo Comité local y las Juntas de districte; aquestas últimas no tenian necessitat de disódrerlas, porque de fet y de dret ja ho estaban.

Celebrém que 'l Comité local hagi desatés las pretensions de la comissió que 's va nomenar per notificar aquest acort, porque 'l creyém injust, y porque avuy lo seu deber l' obliga, á no ocuparse d' altra cosa que del triunfo en las elecciones.

Lo comité local fill del sufragi del partit, que no s' ha apartat de la organizació de la Asamblea, que farà las antevotacions per Districtes, ahont cada ciudadá pot lliberriament emetre lo seu vot: no compreném aquesta perturbació y obstacles que oposan á la seva marxa alguns, (pochs per fortuna) en moments tan crítics y avocats á unas elecciones que prometen ser renyidíssimas.

Deposin aquestos per un moment, en aras del triunfo que 'ns espera en las urnas, las sevas odiositats, y després emprenguin los seus atachs, tant forts com vullgin, que 'ns consta que llavors el comité, que no estará tan agoviat, acceptará en tots terrenos los retos que se l' hi fassin.

EPIGRAMA.

Fá ja temps que ha publicat lo comunista Joan Bobo un folleto intitolat:

«La propietat es un robo.»

Pero luego, ingenuament, posa 'l célebre escritor en la página següent:

«Es propietat del autor.»

La publicació del manifest de D. Carlos, nos ha sugerit una idea.

La regalém al trovador de Collbató Sr. Balaguer.

En sa proclama 'l Terso promet als catalans los fueros y l' autonomia de la Provincia.

¿Com en Balaguer, are que 'ls seus han caigut sens esperansa de tornar á alsarse, y recordant la *propaganda monárquica federal* que habia fet á arrels de la revolució, en aras dels *principis*, ja que las *postres* l' hi faltan, no 's fa carlí?

¡Apa aquí, maco!

Las partidas carlistas aixecadas en nostras provincias, han destituit á alguns mestres públichs.

En alguna cosa s' ha de coneixer que son carlins y per consegüent amants de la instrucció.

Avants per las cantonadas hi veyam tant sols la paraula «ALTO» encabessant certas alocucions.

L' altre dia, dissapte, hi llegirem en una la paraula «¡DETENEOS!»

Ab la marxa que la cosa pren, no desconfiém de veurhi algun dia la paraula ¡Xóoo.....!

Existeix á Madrid un periódich, deixant apart las sevas opinions, notable per la energia ab que trona contra las extralimitacions que 's cometen ab l' exercit.

Es lo titolat «*Correo militar*»

Are bé; l' exelentíssim general Córdova, somniant sens dupte que encare era moderat, acaba de prohibir que aquet digne periódich sia llegit per cap militar.

¿Fins á quin punt pot obrar aixis?

¡Ay! Desgraciadament aquesta es llibertat, tal com la compren la gent de sabre y galons.

Ha sigut reposat en son destino de fiscal del Tribunal Supremo de que injustament l' havia remogut lo govern calamars, lo digne magistrat Diez, defensor de que la Internacional está dintre la ley, y de que no pot per lo mateix esser objecte de las persecucions que 'l govern se proposava.

¿Ho veuen? Si 'l govern fes sempre cosas aixis, l' aplaudiriam.

Un mestre d' estudi desesperat volia tirarse un tiro pera sortir d' aquest mon de *miseria*.

Un amich seu ho sapigué y 'n doná part á la autoritat. L' agafan, i' hi prenen declaracions y tracta 'l jutje de inquirir lo cas, dihentli:

—Vosté no negará que 's volia tirar un tiro, ¿no es vritat?

—No sols ho negaré, sino que donaré probas de tot lo contrari. ¿Com podia tirarme 'l no tenint revólver ni quartos per comprarlo? Y entenguí que si tingués diners per ferho, llavors com que no tindria tanta *miseria*, ni hi pensaria.

—Ha comensat á donarse la llicencia als quintos que foren de l' any 68.

—¿Quina llicencia?

—Llicencia per morir-se de fam, si han perdut l' ofici que profesavan.

Encare que no siguém aficionats á la literatura *realista*, no podém resistir al desitj de traduhir lliteralment lo següent suelto que publica un periódich *realista* de Madrid.

«L' entusiasme del poble de Sant Sebastiá cresqué de tal manera al veure entrar al aygua á D. Amadeo de Saboya, que cada onada que cubria al monarca democrátich obtenia un aplauso de la concurrencia.

«Mentres tant l' aygua xorrejaba per la risada barba de S. M. que movia brassos y cammas mantenintse á fió d' aygua voluptuosament con un *tritó* rodejat de *nevèidas* y saludant en calsetets á la multitud.

«Alguns cortesans tragavan aygua del mar pera seguirne á son senyor, y las autoritats civils y militars estaban duptant sobre si per seguir á D. Amadeo devian despullarse ó bé llansarse al mar ab l' uniforme

«Lo cas no tenia antecedents y aquesta qüestió de etiqueta era moltíssim natural. Lo monarca dels 191 los tragué de compromisos sortint de l' aygua fet una llástima. Llavors era de veure la majestat saboyana ab los cabells sobre 'l front y petant de dents tota tremolosa.

«L' entusiasme del públich s' apagá un xiquet al veure á D. Amadeo fora del aygua en tota la realitat de sa ossamenta y mostrand á qui las volgués veure sas reals canyellas de las cammas.

«Una mica després sortia D. Amadeo, sech, relluent y rodejat dels seus.»

Lo *Combat* de Madrid, fent us d' aquell istil que l' hi es propi, escrivia dias endarrera:

«Nos trobém sobre un volcá pròxim á vomitar sanch, foch, destrucció y ruinas.»

¡Que! ¿Y aquet volcá no vomitará també credencials monárquicas per Cuba y Filipinas? Mal fet; molt mal fet.

Molt se parla aquestos dias del projecte de abolició de quintas del general Cordoba.

Segons bons informes, las quintas quedan efectivament abolidas; pero no l' exercit permanent.

No hi haurá sorteig, pero hi haurá soldats. Las pobres mares no veurán rifar als fills de las sévas entranyas; pero per ço 'ls veurán martxar del poble baix la direcció de un cabo de vara, lo mateix que avans.

Los reys son empedernits y viuen dels disgustos que donan á sos súbdits. Sols la federal, senyora de bé, sabrá en aquet punt compondre 'ls sentiments de las mares de familia.

En Serrano l' altre dia caigué de cavall y 's desllorigá un dit.

Segons nostres informes particulars lo cavall que 'l tirá á terra 's deya *radical*.

S' assegura com á cosa corrent, que cada dia s' acentúa mes lo desitj de la Princesa de la Cisterna de que D. Amadeo torni de son viatge, com mes aviat millor, y que al revés los radicals desitjan cada dia mes que s' allargui son viatge.

«Ni contigo ni sin ti
«mis penas tienen remedio,
«contigo porque me matas
«y sin ti porque me muero.»

Al saberse 'l monstruós resultat obtingut pel grandió empréstit francès, l' Alsacia y la Lorena bullian deditxa. Aquells francesos de cor incorporats á la Alemania en virtut del dret de la forsa, s' entregaban á tota mena d' expansions. La patria quedava venjada y lluia l' estrella de una dolcíssima esperansa.

Devant dels nassos de la policia alemana, los ciutadans s' abrassavan pels carrers als crits de «¡Viva Fransa!»

En una cerveteria, aixó ho relatan periódichs del país, un patriota ardent s' enflá dalt de una cadira, y despres de anunciar que l' empréstit francès de tres mil milions, ab lo temps fixat s' havia cubert catorze vegadas, obtenint-ne 44 mil, esclamá boig d' entusiasme: «¡Viva França!» Si ¡viva França quaranta quatre mil milions de vegadas!»

D. Salustiá ultimament ha abandonat curts instans la séva embaixada de Paris pera arraparse als faldons de la casaca de D. Amadeo.

Hi ha qui creu que aixó es degut á instigacions del Papá del *bambino*, encaminadas á contrabalencejar ab lo pes de D. Salustiá certas influencias anti-dinásticas.

Molt duptem que á pesar de las sévas arrobas puga lograr aquest objecte, sabut com es que molt mes que l' home de la Salve pesa la forsa lógica de las cosas.

Temps ha que no 's parla mes que de *huelgas*.

Are si á Málaga tots los oficis s' han coaligat per fer un paro general; are si á Reus no's pot pendrer café per falta de mossos; ars si 'ls tintorers, si 'ls sabaters, si 'ls mestres de cascas, si mil oficis mes tractan de fer lo mateix á Barcelona...

Nosaltres trobém que 'l treballador es perfectament libre d' encarir lo preu de sos esforços, y que obra bé tractant de millorar la séva situació, valentse de uns medis, que sempre que 'ls vé bé utilisan també los capitals.

L' únich que voldriam es que comensessin á usar d' aquest dret tants polítichs monárquichs com hi há, ab D. Amadeo al frente.

¡Ah! Com treballariam llavors lss republicans...

Ja fa algun temps que en la *Crónica* 's publican remittits del ingenier Sr. Faquineto en los quals tracta de vindicarse de certs cárrechs que sel' hi han dirijit relatius á la séva intervenció per compte del Estat en las obras del ferro-carril de Sant Joan de las Abadesas.

En l' últim que ha vist la llum, tot lo que se l' hi digué queda en peu, res enterament se justifica; al contrari 's confessa que ell vá treballar per colocar á determinats individuos, als que anomena *desgraciats*, acte que fora de caritat si no fos fet á costa del próxim, y que tampoch deu haver anat dirijit en favor de son cunyat, al qual nos sembla que 's guardaria molt de compendre 'l també entre 'ls *Desgraciats* que anomena.

Per lo demés, dit senyor, en lloch de justificarse, emplea un tó pretencios, fa constar que es molt alt, que cobra del govern y que acudirá als Tribunals, per aclarir certs fets que ell diu que la séva posició no l' hi permet fer públichs.

Que 'l senyor Faquineto es *alt*, no hi ha sino mirarse 'l, y 's tindrà de confessar que

d' haver viscut en temps del estravagant Federico de Prussia, ab prou feynas hauria pogut escaparse de formar part del séu cos de granaders.

Pero d' aquesta á un altra *altura* hi ha mes distancia que de Granollers á Sant Joan de las Abadesas.

Lo cuadro del jove artista D. Ramon Padró, que representa l' embarcament dels voluntaris catalans per Cuba, es digne de véures y 'n deu estar molt satisfet lo seu autor, que si en totas las obras sucsecivas demostra tants adelantos com en la que 'ns ocupa comparada ab las sevas anteriors, son nom no passarà desapersebut en lo mon artístich.

La bonica distribució dels grupos en lo cuadro, la acertada combinació dels colors, la tranquilat de la mar, la transparencia del cel y la animació natural, donan una bona idea del assumpto y 'l fan simpátich, agradable als menos inteligents en pintura.

Per altra part, la perspectiva está tant ben estudiada, que cualsevol, encara que no coneiga 'l port de Barcelona, se 'n podrá formar una cabal idea tant de la seva forma com de las sevas dimensions.

Rebi 'l jove artista la nostra enhorabona, pera haver sapigut véncer no pochs obstacles que en la realisació de aquesta obra histórica se li haurán presentat y haver lograt donar al assumpto son verdader carácter.

Pocas son las poblacions que com Barcelona contan ab tantas diversions variadas y baratas.

¿Voleu gastar un trist ralet? Anéseu al *Tivoli* ahont trobareu molta concurrencia ó al teatro *Zarzuela* ó al de *Talia*. ¿Voleu gastar una mica mes? Aneu donchs al *Teatro Espanyol* ahont trobaran una gran compayia de Zarzuela y una reunió escullida sobre tot los dijous en la funció de moda. Si no estan per Zarzuelas tenim lo *Teatro de Novetats* que conta avuy ab la millor compayia dramática d' Espanya. En lo cas que no esteu per lo del *ral* y no volgueu mes *comedias* per que en aquet mon tot son *Zarzuelas*, aneusen donchs al *Prado Catalan* que allí res de aixó hi ha, allí tot son jochs de forsa, velocípedos, caballs á pel y repel, salts mortals y sobre tot los jochs de equilibri que avuy están tan en boga. Si res de aixó vos agrada aneu als balls, que també aquí 's balla molt subint; y per fi, si no voleu anar en lloch *torneusen al llit que aixó es la lluna*.

¡ANYORANÇA!

—¿Fins quant té de durá?

Tot mullant l' arrel de 'ls sálsers hi há una font que fresca brilla, y aijocada entre las ramas se n' hi está una pobra nina.

Sa sedosa cabellera sús l' espatlla té esparcida; vers al cel sos ulls ne aixeca y dos perlas d' ells ne lliscan....

Los aucells ab sas piuladas li entonan trovas bonicas, y 'l canyar que 's balandreja vá á aumentarli sa desditxa!

—¿D' aqueix mon que 's lo que 'm resta? Sanglotanne diu la nina: ¡si los fills qu' tant m' ayma ban fá molt temps de mi s' oblidan!...

—Jo aumentaba sa esperança! ¡jó com ells son dol planyia!... Per ma patria jorns de gloria creya en l' horizó lluhian!...

—Mes quan vaig á anomenárne los donzells que tant m' encizan, lo ressó ma veu ne torna, com fent mofa y escarnintme.

A n' aquí oblidadada espero que la patria un jorn me diga: —Ara es l' hora; sols tú mancas; vina prest á dans la vida!

Que 'l pendó roig arbolántne per planuras, valls y tímbaros á mos fills diré angustiada: «¡Visca Catalunya! ¡Visca!»

PAU ROSELLA

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

Un cap gros. Barcelona. Anirá.—P. J. Id. S' insertará corretgit.—J. C. y G. Badalona. Ens ocuparem del asunto, pero en altres termes.—Lo Panarra. Barcelona. No 'l podém servir.—Dimoni. Id. No hem rebut la poesia; pero are ja fora tart.—Un jove federal. Id. No 'l puch servir.—Un empleat. Id. Rebudas ab retrás. La xarada no pot anar.—S. R. Id. S' insertará.—A. B. Canet. En aquesta hi tenim un bon corresponsal; no obstant, li agrahiré las noticias que 'm donga. Las xaradas no 's poden insertar.—

Un Federal. Prat. No 'l podém complaure.—P. y B. Barcelona. La poesia ha passat d' actualitat.—Un amant de la justicia. Id. Lo que vosté 'm diu es tant grave que de bona gana pendria, quan vinga 'l cas, tots los datos que 'm pogués donar. Per lo demés la campanya está comensada y seguirá.—J. M. C. Id. Envihi la solució y veurem.—Parot. Id. Iusertarem alguna cosa.—A. Serra.

Solució á la xarada del número 114.

—Endevinala aixerit,

Que jo ja la tinch pensada.

—¡Oh! no es facil la xarada

—Si, tonto, ¡si es *La-ma-drid!*

NANCI.

XARADA.

Primera es lletra vocal, la tersa en la solfa 's troba y tres y segona juntas un nom de una noya forman. Lo meu tot va ser ministre en temps dels conservadors, dels quals l' infelis Espanya guarda molts trist's recorts.

POM Y BAM.

(La solució en lo próxim número.)

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar.